

כולל "פורת יוסף"
ע"ש ר' יוסף בן ר' סעדיה חדד ז"ל
רח' זבולון 37 גדרה

זמני: השבת

בניסת השבת: 16:41
יציאת השבת: 17:31

עלון מס' 107
ט"ו חשוון תשע"א

וירא

שיהיו דברי תורה "מחודדין בפוך"...

"וַיֵּשֶׁא עֵינָיו... וַהֲיֵהָ שְׁלֵשָׁה אַנְשִׁים, נְצַבִּים עִלָּיו" (בראשית י"ח, ב')

גדולה הכנסת אורחים יותר מהקבלת פני שכנה (שבת קכז):

השיב רבי חיים לבני ביתו: "כשרצה הקדוש ברוך הוא לזכות את אברהם אבינו במצוות הכנסת אורחים, שלח אליו מלאכים שנראו כערבים שמשתחוים לעפר רגליהם, ומדוע נשלחו המלאכים דווקא בצורת עובדי עבודה מזהמת? אלא רצה הקדוש ברוך הוא להראות בכך הלכה לדורות, שכאשר עומדת בפני יהודי מצוות הכנסת אורחים, אל לו לחקור ולדרוש יותר מדי מי הוא האורח, אלא צריך להכניס כל אדם בלא חקירות ודרישות. ולכן הלכתי בדרכו של אברהם, ולא חקרתי לברר מי הוא אותו האיש ומה טיבו!!!"

מסופר על רבי חיים מברסק זכר צדיק לברכה, שהגיע לביתו אורח, וסבור היה הרב שאותו אורח הוא תלמיד חכם, ולכן קיבל את פניו בספר פנים יפות, ועשה לו מטעמים, ואף הציע לו מיטה במו ידיו כפי הראוי לחכם כמותו.

בבוקר נעלם האיש, ועד מהרה התברר כי יחד עמו נעלמו מן הבית חפצי ערך רבים. והתברר שאותו אורח היה נוכל שהעמיד פני תלמיד חכם.

משראו כך בני הבית, התלוננו באוזני הרב: "כיצד הכנסת הביתה אדם בלתי הגון שכמותו? היתכן לאַרְחַ כּל אדם מבלי לדעת תחילה מי הוא?"

"יִקְוֶה-נָא מְעַט-בַּיִם" (בראשית י"ח, ד')

מסופר על ר' ישראל מסלנט זצ"ל שהלך עם חבריו לבית כנסת קטנה באחת הסמטאות בוילנא להתפלל תפילת מנחה. חבריו, נטל ידיו לתוך הכיור שבבית הכנסת בשפע ובהידור ואילו ר' ישראל הרטיב מעט את ידו וכמעט שלא השתמש במים.

שאלו חבריו לפשר הדבר, השיב ר' ישראל: "גם אני רגיל להדר בזה, אבל כפי הנראה לי שבבית הכנסת הזה יש מס' מסוים של מתפללים ולא מצויים בו אורחים והשמש בודאי הכין מים רק לצורך המתפללים הקבועים ואם אנו נבזבז את המים יחסרו מים למתפללים ויקצפו על הגבאי ויעכבו את משכורתו ונמצאנו חייבים על קיפוח פרנסתו..."

~ מתוך לבוש יוסף ~

כל הכנסת אורחים
למצדקה פאת האשפה
לפנים.

בהשכמת הבוקר
אתה אומר:
"מודה אני
לפניך".
אך כלום
חשבת אי פעם:
מי הוא ה"אני"
ומי הוא
"לפניך"?
הר' מקוצק

קריאת שמע

כנגד ערווה (המשך)

פינת ההלכה

הרב דב ניסים עלי"א,
ראש כולל "פורת יוסף"

אישה נשואה שעל פי הדין חייבת לכסות ראשה, אסור לקרוא קריאת שמע ולברך כנגדה, ואפילו היא אשתו. ואם היא לובשת פאה נכרית לראשה, אע"פ שאין לאישה נשואה לצאת לרשות הרבים בפאה נכרית, מכל מקום בבית מותר לקרוא קריאת שמע ולברך כנגדה.

ואישה נשואה שרגילה תמיד ללכת בגילוי הראש ברשות הרבים, אע"פ שהיא עוברת על דת, ועושה איסור מן התורה, ובודאי שעתידיה ליתן את הדין, מכל מקום אין איסור לקרוא קריאת שמע ולברך כנגדה, שלעניין זה דינה כדין הרווקות שרגילות ללכת תמיד בגילוי הראש. שהלכה רווחת היא שמותר לקרוא קריאת שמע ולברך כנגדן, שכיוון שרגילות הן בכך, אין לחוש להרהור, והוא הדין לאישה נשואה שרגילה לצאת בגילוי ראש ברשות הרבים.

קול זמר של אישה נחשב ערווה, לפיכך אסור לשמוע קול זמר של אישה. וכן אסור לשומעה בשעה שקורא קריאת שמע וברכותיה, ואפילו היא אשתו. ומכל מקום אם שומע קול זמר של אישה (אפילו אם יודעה ומכירה, או ראה את צורתה

בתמונה) דרך טייפ או רדיו (ובתנאי שאנו שיר עגבים), אע"פ שמעיקר הדין אין בזה משום 'קול באשה ערווה', וממילא אין צריך להיזהר מזה כשקורא קריאת שמע כדרכו, או כשהוא מברך ברכות, מכל מקום ראוי להחמיר בכל כיוצא בזה. מותר לקרוא קריאת שמע ולברך כנגד מקום מגולה באישה במקום שחייבת לכסותו, אם הוא עוצם עיניו או קורא מתוך הספר, או שמחזיר פניו לצד אחר. ולכן, רבנים שמסדרים חופה וקידושין, ומול עיניהם ניצבות נשים בבגדי פריצות, יכולים לברך ברכות אירוסין ונישואין בעצימת עיניהם או מתוך הסידור.

חסיד אחד שאל את המגיד ממזריץ' עצה אם לעקור את דירתו מן הכפר אל העיר. טעמו היה, שרצונו להתפלל בציבור ולענות "אמן, יהא שמיה רבא".

החזיר לו המגיד: אם תאבו ושמעתם לי, יהיה טוב לכם ממש כבעיר, וכך תעשו. כשיבוא אורח, ראשית כל ברכהו לשלום; אחר-כך תשאלוהו שמא רעב הוא ותאכילוהו לחם ותבשיל; אחר-כך תציעו לפניו מיטה לישון; ובצאתו לדרכו תתנו לו נדבה הגונה ותלווהו מעט ותיפרדו ממנו בברכת שלום ובדברים טובים. מעשים אלו יהיו שקולים בעיני הבורא יתברך כאילו אתם עונים: "אמן, יהא שמיה רבא" בתפילה בציבור.

~ רבי אברהם מסוכצ'וב ~

"ויכלו המים, מן-היומות;

ותשלך את-הילד, תזות אזור השיזום"

(בראשית כ"א, ט"ז)

היתכן שהגר תשליך בנה אשר היה חביב אצלה כבבת עינה?

שהיא התפללה בכל כחה ואחר כך השליכה את הדבר על רצון ה' יתברך, ועצה זו מועלת במיוחדת שבתפלות, וזהו "ותשלך את הילד" - שהשליכה את הדבר על רצון הבורא ברוך הוא, וזה מועיל כמו "תחת אחד השיחים" - כמו תפלה [תפלה נקראת "שיח"] מיוחדת החשובה מאד.

דחינו שכל אחד צריך לעשות עבודתו שהוא עבודת התפלה להתפלל ולחזר ולהתפלל ולשפך לבו לאביו שבשמים, אבל אחר זה אין הוא צריך להדריך את הבורא מה לעשות ואיך לעשות, אלא ישלך על ה' יתבו, ואז אדרכה על ידי בטחוננו בנקדושת ברוך הוא שמשליך הכל עליו זה בעצמה היא סגלה שתפלתו תתקבל כיון שהיא חשובה מאד בשמים.

החזקה מלובלין זצ"ל

האדם ניכר לפי מידת הכרת הטוב שבו

"מצרף לכסף וכור לזהב ואיש לפי מהללו"

כאשר הצורף רוצה לבדוק ולברר את הכסף אם הוא טהור וכמה

כסף יש בו וכמה סיגים, הרי הוא עם אותו במצרף וכן לזהב.

כמו"כ, האדם ובדיקתו אם נפשו טהורה היא "לפי מהללו" כלומר לפי מה שהוא מהלל ומודה על הטובה שגמלוהו! כל מה שהוא מכיר עובה יותר הרי הוא מראה על מעלתו ביותר וכל מי שהוא כפוי עובה הרי הוא מרוחק ומאוס בעיני ה' ואדם... הרי הגרא"ל לאפיאן

מעשה בתלמיד אחד מתלמידי רבי עקיבא שחלה, ולא נכנסו חכמים לבקרו, ונכנס רבי עקיבא לבקרו, ובשביל שכיבד וריבץ לפניו חיה, ואמר לו רבי החייתני. יצא רבי עקיבא ודרש:

"כל מי שאין מבקר חולים כאילו שופך דמים."